136. Zwarte cape

31 december 2011

In een grote zwarte cape met een capuchon die zijn voorhoofd aan het gezicht onttrok, kwam hij mijn droom binnen; een man van meer dan 2 meter. Hij zou mij halen en opsluiten zodra het feest was afgelopen. Ik beraamde hoe ik kon ontsnappen. Totdat ik merkte dat hij, een CDA-bijbeltje lezend, vlakbij was gaan zitten. Ik moest mijn strategie aanpassen en riep hem; ik was zeer kwaad, dat wil zeggen, zeer verontwaardigd. "Kijk me aan!" brulde ik, en bleef ik brullen.

- "Jij bent degeen die de wegbezuinigde ambtenaren via nieuwe wettelijke controletaken weer werk verschaft!" (Om de verplichte "externe, door de staat erkende deskundige adviezen" te keuren; van ouders van kinderen die van de leerplicht zijn vrijgesteld.)
- "En jij bent degeen die de economie opjaagt en bevriende plaatmakers wat belastinggeld toespeelt met borden die ons in de Flevopolder informeren over flexibele snelheidslimieten!" ('s Nachts 130 als er toch niemand is om te bekeuren.)
- "Jij bent degeen die Montesquieu wilde vermoorden en die Steiner met "de laatste bonbon is voor Herr Doktor" vergiftigde!"
- "Jij bent de auteur die stelling 18a over de Europese Grondwet noodzakelijk maakte!" (Over een zeer vals samenstel van regels waar mijn broer me opmerkzaam op had gemaakt.)
- "Jij bent degeen die ons (in ruil voor leningen op ambtenarenpremie's, geboekt als "voorinschrijfrekening") verplichtte deel te nemen aan een pensioenfonds dat nu insolvabel dreigt te worden!"
- "Jij bent de ontwerper van gesloten systemen!" (Opdat er niets zonder controle kan gebeuren.)
- "Jij, die alleen bijzaken op de politieke agenda plaatst om je troebele machinaties te verhullen!"
- "Jij bent degeen die ons onze mening wil voorschrijven!!" (Te beginnen met gemakkelijk door de strot te jagen zaken als de holocaust en de armeense genocide.) Ik bleef hem aankijken, ook al wilde hij niet, de lafaard. Ik bleef doorgaan. Ik raasde voort. Van alles passeerde de revue, tot en met de benoeming van Donner.

Tenslotte ging hij de trap op en verdween van het toneel. Hij ruttelde nog wat. Hij was een stuk kleiner geworden. Ik joeg hem een donderbus vuurwerk achterna. "Daar heb je je milieu." Toen was er vrede en mijn geliefde kwam bij me - mijn vrouw was allang overleden - "Ik voel je warmte." zei ik. "Dat mag, nu mag het; eindelijk." zei ze.

Aldus vrijdagmorgen nul uur zoveel. Voorspoedig 2012.

Uw columnist, V.L.

© www.loosjes.nl